

Govor potpredsjednika Hrvatskoga sabora i izaslanika predsjednika HS-a akademika Željka Reinera na euharistijskom slavlju u Zavjetnoj kapeli Hrvatskoga sabora u prošteništu Predragocjene Krvi Kristove u prigodi svečanosti "Dani ludbreške Svete nedjelje"

Ludbreg, 6. rujna 2020.

Ekscelencijo preuzvišeni apostolski nuncije mons. Giorgio Lingua,
preuzvišeni oče biskupe mons. Božo Radoš,
preuzvišeni oci biskupi,
poštovani župniče župe Presvetog Trojstva, mons. Josipe Đurkan,
poštovani potpredsjedniče Vlade g. Tomo Medved, uvaženi ministri,
poštovani kolege zastupnici,
cijenjeni gospodine gradonačelniče,
dragi domaćini i hodočasnici,

osobita mi je čast i zadovoljstvo što sam danas ovdje s vama i što vas mogu pozdraviti u ime Hrvatskoga sabora - pokrovitelja Dana Svete Nedjelje u Ludbregu, kao i u svoje osobno ime.

Svetište Predragocjene Krvi Kristove mjesto je, ne samo molitve i vjere, već i najčvršće veze između dviju institucija – Crkve i Hrvatskoga sabora. Moramo se prisjetiti da je sve započelo 1411. godine dok je svećenik koji je slavio svetu misu posumnjao u istinitost da nakon pretvorbe doista u rukama drži pravo Tijelo Isusovo, a u kaležu pravu Krv Isusovu. Dospjevši do dijela svete mise gdje se Sveta Hostija lomi u tri dijela, svećenik je opazio da se u kaležu nalazi prava svježa krv koja se od tada čuva kao relikvija. Godine 1739. Hrvatski sabor se zavjetovao da će ovdje izgraditi kapelu ako Svevišnji zaustavi kugu koja je tada harala Moslavinom i Slavonijom. Kuga je prestala, ali zavjet stjecajem brojnih okolnosti nije ispunjen sve dok 1994. godine, u slobodnoj, neovisnoj i demokratskoj Hrvatskoj kada je hrvatski narod pod vodstvom našeg prvog

predsjednika dr. Franje Tuđmana i zahvaljujući hrvatskim braniteljima napokon ostvario svoju samostalnost, nije postavljen kamen temeljac, a zatim i dovršena Zavjetna kapela.

Koliko je sličnosti između tih dana prije skoro tri stoljeća, kada je kuga harala i izazivala strah, strepnju i nesigurnost, i današnjih dana kada se naš narod, ali i cijeli svijet, susreće s jednom drugom pošasti, pandemijom COVIDA-19 koja također izaziva strah, zebnju i zabrinutost. Srećom, danas je medicina uznapredovala, a ta pošast niti izdaleka nije toliko pogibeljna kao što je u 18. stoljeću bila kuga. Ipak, i ova pošast bitno utječe na naše živote i izvjesno je da će na našim životima ostaviti tragove i u skoroj budućnosti.

No, kad govorimo o tome, moramo spomenuti dvije važne stvari. Znanost i vjeru. Znanstvenici intenzivno rade na tome da nađu lijek i/ili cjepivo za ovu zaraznu bolest. Treba također jasno reći da znanost nikako nije u suprotnosti s vjerom jer znanost traga za istinom. Dapače, one se nadopunjuju danas, ali i u prošlosti. Albert Einstein jednom je prigodom rekao da je „znanost bez religije hroma, a religija bez znanosti slijepa“, a Sveti otac papa Ivan Pavao II u enciklici „Vjera i razum“ (Fides et ratio) napisao je: „Onaj koji se bavi znanošću sasvim je svjestan da istraživanje nikad ne prestaje, čak ni onda kada se tiče nekog ograničenog dijela svijeta ili čovjeka. Ono ga naime upućuje u smjeru onoga što se nalazi ponad neposrednih predmeta istraživanja, to jest prema pitanjima koja otvaraju pristup k otajstvu.“

Na aktualno se stanje odnosi ono što je nedavno napisao talijanski svećenik i sveučilišni profesor Giuseppe Tanzella-Nitti: „Znanost će nam, bez sumnje, ponuditi važne alate koji će nas izbaviti iz bolne žurne situacije u kojoj se nalazimo. Oslanjamo se na medicinska i biološka istraživanja koja će nam

omogućiti, prije ili kasnije, da ih prebrodimo. No, cjepiva nisu dovoljna. Ono što će zaustaviti pandemiju u Italiji i širom svijeta jest altruizam medicinskog osoblja, osobna žrtva onih koji se brinu za bolesne, onih koji služe drugim muškarcima i ženama uz rizik za vlastite živote. Ovi su stavovi teško održivi u društvu koje se više ne zna moliti. Naprotiv, oni proizlaze iz solidarnosti i ljubavi onih koji u drugima prepoznaju brata ili sestru: već ovo je molitva.,,

U ovom se trenutku naprosto nameće sjećanje na dojmljiv prizor Svetog oca pape Franje kako u sumrak zbog pandemije sam moli na praznom Trgu Svetog Petra u Rimu uz križ koji je spasio Rim kada ga je 1522. godine poharala kuga (opet simbolična povezanost s pandemijom jedne druge bolesti koja nas pogađa danas) poručivši nam kako Bog od svakog od nas traži da se „probudimo i širimo solidarnost i nadu koja će nam dati snagu, potporu i smisao u trenucima kada se čini da posrćemo“.

Budući da u svakom zlu postoji i nešto dobro, prisjetimo se onih mjeseci koje je značajan dio radnog stanovništva Hrvatske zbog pandemije proveo u karanteni dobivajući ipak plaću iz državnog proračuna, iako nisu radili, što im je omogućilo da prežive i ne ostanu na cesti, a možda i gladni. Bilo je to kod mnogih razdoblje zblizavanja obitelji, obitelji koja je temeljna jedinica društva i na kojoj društvo počiva, vrijeme poniranja u sebe, nama koji smo vjernici vrijeme molitve i prigode za sagledavanje i produbljivanje svog odnosa s bližnjima, snaženja vjere. Vjera nam daje snage da ne podlegnemo panici i nagoviještanju katastrofe koje neki šire, ali ni stavovima onih koji tvrde da bolest COVID-19 uopće ne postoji, da se kad se pronađe cjepivo ne treba cijepiti, da je cijepljenje protiv bilo koje bolesti štetno, da su protuepidemijske mjere tek ograničavanje ljudskih sloboda i prava, a ne nastojanje da se očuva zdravlje ljudi, onima koji šire teorije urote i sl.,

sve s nesvjesnim ili gdjegda i te kako svjesnim ciljem stvaranja konfuzije, anarhije i sukoba u društvu.

Sveti otac papa Franjo upozorio je potkraj prošle godine u homiliji jedne nedjeljne mise rekavši „Moramo se suočiti s iluzijom da je čovjek sretan samo kada posjeduje puno stvari“. Koliko je točno da se radi o iluziji pokazalo se jasno za vrijeme razdoblja karantene koje nas je naučilo da društvo konzumerizma nije nužni i jedini način života, da možemo živjeti, a da tijekom tih mjeseci ne kupimo novi automobil, zavjese ili namještaj. S druge pak strane moramo shvatiti da će gospodarski oporavak ako ne kupujemo, posebno hrvatsku robu (pritom ne mislim na zgrtanje stvari koje nam nisu doista nužne), biti sporiji te da time čuvamo radna mjesta naših građana. Stoga je ravnoteža između čuvanja zdravlja s jedne strane i gospodarskog oporavka s druge vrlo delikatna i ponekad je teško povući crtu, ali kao i u mnogim drugim područjima, ta crta ipak i uvijek postoji.

Znamo da živimo u kriznim vremenima i trebamo biti svjesni da će globalna kriza potrajati, ako ne u zdravstvenom smislu, onda sigurno u gospodarskom. Upravo nas to mora poticati na solidarnost, posebno s onim najpotrebitijima. Prije desetak dana, točno 26. kolovoza ove godine Sveti otac papa Franjo je na općoj audijenciji rekao: „Pandemija je iznijela na vidjelo i pogoršala socijalne probleme, posebno nejednakost. Neki mogu raditi od kuće, dok mnogim drugima to nije moguće. Neka se djeca, usprkos teškoćama, mogu nastaviti školovati, dok je za mnogu drugu školovanje naprasno prekinuto... Zbog pandemije i njezinih društvenih posljedica mnogi su u opasnosti da izgube nadu. U ovom vremenu nesigurnosti i tjeskobe pozivam sve da prihvate dar nade koja dolazi od Krista. On nam pomaže ploviti burnim vodama bolesti, smrti i nepravde koji nemaju posljednju riječ nad našim konačnim određenjem.“

Nada je ključna da savladamo ne samo pandemiju, već i gospodarsku krizu, da imamo vjeru u oporavak i bolji život, da potisnemo pesimizam i s realnim optimizmom gledamo u budućnost koju možemo i moramo ostvariti vlastitim i upornim radom ne samo zbog svoje dobrobiti, već zbog dobrobiti svoje djece i svojih unuka.

Na ovom sam istom mjestu prije dvije godine rekao, a sada ću ponoviti jer to nikada nije dovoljno ponavljati: moje želje i molitve s ovog svetog mjesta upućujem za zajednički angažman Hrvatskog sabora i Crkve na obnovi toliko potrebnog zajedništva hrvatskih građana, posebno kroz obnovu duha ljubavi, suosjećanja i konkretnim djelima iskazane solidarnosti sa svima, a osobito onim najpotrebitijima u hrvatskom društvu. U dubokoj i iskrenoj vjeri da imamo snage za prevladavanje svih objektivnih teškoća s kojima se suočavamo, vlastitih dvojbi, strahova, sumnji, slabosti i razlika, čuvao nas sve dragi Bog i čuvao nam jedinu i vječnu Hrvatsku.